

РЕШЕНИЕ

№ 346

гр. Карлово, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Дарина Ил. Попова

при участието на секретаря Кристина Р. Шахънска
като разгледа докладваното от Дарина Ил. Попова Гражданско дело №
20225320100599 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВОТО е по обективно и субективно съединени
искове с правно основание чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ
и по чл. 128 от КТ.

Ищецът И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. **
твърди, че работила по трудово правоотношение с ответника с трудов договор
№ 3 от 10.06.2019 г. на длъжност „*****“ с основно месечно трудово
възнаграждение 560 лева, увеличено с допълнително споразумение към
трудовия договор от 09.09.2019 г. на 700 лева. Независимо че имала повече от
една година професионален стаж и опит, не ѝ било заплащано допълнително
трудова възнаграждение по чл. 12 от Наредба за структурата и организацията
на работната заплата в размера, определен с ПМС № 147 от 29.07.2007 г. -
0.6% върху основната заплата за всяка прослужена година. Със заповед ***
от 1. 02. 2022 г., трудовото правоотношение било прекратено едностранно от
работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ, считано от 01.02.2022 г.
Като причина за прекратяването бил посочен бланкетния текст на закона, без
никаква конкретика, а именно: „обективна невъзможност за изпълнение на
трудовия договор“. Смята, че заповед *** от 1. 02. 2022 г., на управителя на
ответното дружество е акт на незаконно уволнение, тъй като е издадена без
наличието на годно правно основание. Вписаното в уволнителната заповед
основание по чл. 328, ал.1, т.12 КТ било фиктивно и обективно не
съществувало към датата на уволнението. Ищцата до последно изпълнявала
обичайните си трудови задължения и била в пълна неизвестност в какво точно
се изразява посочената в уволнителната заповед причина „обективна
невъзможност за изпълнение на трудовия договор“. След уволнението ищцата
останала без работа, което ангажирало имуществената отговорност на
работодателя да ѝ заплати обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода

01.02.2022г. - 01.08.2022 г. в размер на 4200 лева (при БМТВ — 700 лева).

МОЛИ съда да постанови решение, с което: на основание чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ да признае за незаконно и отмени уволнението, извършено със Заповед *** от 01.02.2022 г. на управителя на ответното дружество; да възстанови ищцата на заеманата до уволнението длъжност „*****“; да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение по чл. 225, ал.1 КТ за оставане без работа след незаконно уволнение за периода 01.02.2022 - 01.08.2022 г. в размер на 4 200 лева, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба; да осъди ответника, на основание чл. 128 КТ във връзка с чл. 12, ал.1 НСОПЗ да ѝ заплати дължимо и неизплатено допълнително трудово възнаграждение за професионален стаж и опит за всеки от месеците в периода месец октомври 2019 г. - месец декември 2021 г. в размер на по 12.60 лева месечно, или обща сума от 340.20 лева. Претендира разноските по делото.

Ответникът „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от управителя Г. Н. Д. чрез процесуалния си представител, оспорва исковете. Признава фактите по наличието на трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността *****, че трудовото правоотношение е било прекратено със заповед *** от 01.02.2022 г., на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ, считано от 01.02.2022 г., поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Сочи, че през последните 1 -2 години икономическата ситуация в страната, епидемиологичната обстановка и наложените рестрикции на бизнеса се отразили неблагоприятно на развитието на бизнес-средата в България. Всичко това довело до несигурност от страна на доставчици, цена на материали, наеми и броят на потенциалните клиенти. Поскъпването на цените на материалите правело невъзможна калкулацията на крайния продукт, повишената цена на енергоносителите допълнително затруднило дейността на дружеството. За да оцелее дружеството, било необходимо да се извършат реорганизации в него относно доставчици, заети лица и договори за наем на помещения. През 2021г. се наложило да се извърши намаляване на разходите във всички посоки, поради изпадане в неплатежоспособност на дружеството и забава към контрагенти. През този период дружеството разполагало с два офис-шоурума, където служители на дружеството изготвяли проекти и представяли продукцията. Поради затруднения, на 01.12.2022 г. управителят на ответното дружество изпратила предизвестие до Н. Г. Д., наемодател на едно от помещенията, находящо се на ул. „Д.С.“ ***, като я уведомила, че отказва да преподпише договор за наем от 01.01.2021 г., поради затруднения при заплащане на договорения наем. На 03.12.2021 г. наемодателят се запознал с изпратеното предизвестие и договорът бил прекратен, с датата на изтичането си. Като втора стъпка, която да стабилизира дружеството финансово се наложило освобождаването на един служител на фирмата - Т. Д., видно от заповед № 4/03.12.2022 г., на основание чл.325, ал.1 т. 1 от КТ. Като причина за прекратяване на договора било посочено: по взаимно съгласие. При така направените съкращения на разходи за наем на помещение и трудово възнаграждение дружеството се опитало да запази служителя И. Б. и да продължи дейността си. За съжаление на 29.12.2021 г. дружеството получило Предизвестие от Г.В.Я., наемодател по договор за наем на помещение на ул. „Д.С.“ ***, от 01.01.2021 г., като в същото наемодателят уведомявал, че считано от 01.01.2022 г. наемът на помещението ще се повиши от 200.00 лв. на 600.00 лв. Ответното дружество било поканено

в едномесечен срок да отговори на предизвестieto и при съгласие да преподпише договора. На 24.01.2022 г. със заявление, управителят на ответника отказала преподписване на договора за наем на помещението. Така, на практика от 01.01.2022 г. дружеството останало без офис-шоурум, самото дружество не разполагало с други имоти -собствени и или наети в полза на дружеството, където евентуално да се измести тази дейност до подобряване на ситуацията или намирането на ново помещение. Служителят И. Б., която обслужвала офиса на ул. „Ц.С.“ ***, дефакто останала без работно място, където да извършва дейността си. Дружеството не разполагало с друго работно място, което да предостави на ищцата, нямало онлайн магазин или друг вариант за извършване на дейността, която да замени или предложи на служителя И. Б.. Въпреки това, в среща на 31.01.2022 г. ищцата била запозната със настъпилите промени в дружеството и за невъзможността дружеството да предоговори или да предложи нови условия за работа на служителя. Заедно с ищцата управителят на дружеството Д. посетила офиса на счетоводната кантора, обслужваща дружеството и там обсъдили условията по прекратяване на трудовите взаимоотношения на ищцата с дружеството. Молбата на ищцата била по-бързо да се изготвят документите по прекратяване на трудовия договор, за да може тя да отиде на борсата. На 01.02.2022 г. ищцата била информирана по телефона, че документите за прекратяване на трудовите правоотношения и възнаграждения са изготвени, и била поканена да посети офиса за да ги получи. По телефона ѝ било обяснено по кой член ще бъде прекратен трудовият ѝ договор, същата заявила, че не намира трудовата си книжка и ще я търси. На 08.02.2022 г. ищцата посетила офиса за да получи документите, в присъствието на управителя Г. Д. и счетоводителите на дружеството, възразила, че не била освободена по желания от нея член. Подписала заповедта с особено възражение и си тръгнала от счетоводната кантора. Счита, че в настоящия случай са спазени всички изисквания на КТ, като ищцата собствено ръчно подписала заповедта за прекратяване на тр. си договор, налице била доказана невъзможност за упражняване на тр. дейност на ищцата, поради липса на работно място и алтернативи за преназначаването и на друга позиция. Основанието по чл.328 ал.1 т. 12 от КТ било обективно и се доказвало от всички посочени в отговора обстоятелства, довели до прекратяване на трудовите взаимоотношения на страните. Твърденията, че ищцата била в пълна неизвестност относно причината за невъзможността за упражняване на трудовата ѝ дейност били неверни. Твърденията, относно неизплатени от страна на дружеството обезщетения, както и неизплатено допълнително трудово възнаграждение за професионален стаж и опит били неоснователни и недоказани. Във връзка с това прилага платежни документи удостоверяващи плащане на въпросните суми, изплатени по банкова сметка на ищцата. Самото основание по чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ обуславяло безвиновна фактическа невъзможност за изпълнение на трудовия договор между страните. Субективното потестативно право на уволнение е възникнало било упражнено от работодателя законосъобразно, когато възникнала нова обстановка, при която реалното изпълнение на трудовия договор станало невъзможно по причини, стоящи извън волята на страните по договора (решение № 634/19.10.2010 по дело № 1330/2009 на ВКС, III-то г.о; решение № 342/ 04.10.2011 г. по гр. д. № 11/2011 г., IV-то г. о.), както било и в настоящия случай. Така, възникналата нова обстановка довела до невъзможност работодателят да предостави работно място на ищцата, където същата да извършва обичайните си задължения,

отговарящи на позицията, която заемала, а именно: ***** - задълженията били посочени в длъжностната характеристика, обуславяли консултиране на клиенти, разработване на техническа документация на проекта, разработване на визуални проекти, като всичко изготвено се консултирало и съгласува с клиента, като се извършвали необходимите корекции. Липсата на офис-шоурум, където клиентът да се запознае с вида, на материала и всички свързани с проекта детайли, възпрепятствал изцяло извършването на този вид дейност. Прекратяването на трудовото правоотношение между страните на основание чл.328, ал.1, т. 12 КТ предполагало наличие на безвиновна фактическа невъзможност, която можела да се дължи на различни причини, които обикновено били външни за страните по трудовия договор и които трябвало да са непреодолими за тях (определение № 112 от 01.02.2016 г. по гр. д. ***019 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение), в случая повишаване на наема от страна на наемодателя. Основанието за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ било самостоятелно и не се припокривало с никое друго основание за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя, и можело да се използва тогава, когато настъпила обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор от страните, по причина, която била извън специално уредените. Причините, породили тази нова обстановка следвало да произтичат от фактори, независещи от волята на страните (определение № 1301 от 24.09.2009 г. по гр. д. № 951 / 2009 г. на Върховен касационен съд), какъвто бил и настоящия случай. Нямало как работодателят да предвиди и да реагира на желанието за повишаване на наема на заеманата от него площ, тъй като волеизявлението от страна на наемодателя било едностранно и не подлежало на обсъждане. Ищцата била в болничен считано от 02.01.2022 г. до 27.01.2022 г., 26 дни. Настоящите обстоятелства възникнали по време на отсъствието ѝ от работното място. За периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 г. ищцата използвала 8 болнични листа или общо 90 дни. Въпреки честото отсъствие от работното си място, работодателят ѝ стриктно спазвал КТ и по никакъв начин това отсъствие не се отразило на взаимоотношенията на страните. Напротив работодателят е проявил разбиране. Към настоящият момент дружеството не разполагало с нито едно помещение, където да извършва своята дейност, нито наето, нито собствено, като нямало нито едно наето по трудово правоотношение лице.

МОЛИ съда постанови решение, с което отхвърли иска като неоснователен. Претендира за разноските по делото.

В ХОДА на процеса ищцата е поискала и е допуснато изменение в размера на предявените искове, както следва: искът по чл. 225, ал.1 от КТ се счита предявен за сумата от 4300.00 лева брутна сума, а искът по чл.128 КТ във вр. с чл. 12, ал.1 от НСОПЗ, да се счита предявен за сумата 157.43 лева, брутна сума за получаване.

От събраните по делото доказателства, отделно и в тяхната съвкупност във връзка със становищата на страните, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че страните са били в трудово правоотношение по силата на трудов договор № 3 от 10.06.2019 г., като ищецът е изпълнявал длъжността „*****“ в ответното дружество. В трудовия договор е посочено, че ищцата има място на работа в град К., договорът е Бил сключен на основание чл. 67, ал.1 т.1 от КТ за неопределено време и с основно

месечно възнаграждение в размер на 560 лева. В чл. 3 е уговорен 30 дневен срок на предизвестие за прекратяване на трудовия договор. С допълнително споразумение № 3 от 09.09.2019 г. е изменен размера на основното месечно възнаграждение на ищцата, на 700 лева. По делото е приет за безспорен и неподлежащ на доказване факта, че ответното дружество продължава да осъществява дейността си след датата на прекратяване на трудовото правоотношение. Не се спори, че мястото на работа на ищцата е било в офис на адрес град К., ул. „Ц.С.“ ***, стопанисван от ответното дружество по силата на договори за наем от 01.01.2020 г., сключен за срок от една година. Ответникът стопанисвал и офис на адрес град К., ул. „Ц.С.“ *** по силата на договор на наем от 01.01.2021 г., сключен за срок от 1 година, считано от 01.01.2021 г. Представено е по делото предизвестие от 29.12.2021 г. от наемодателите на помещение, находящо се на ул. „Ц.С.“ ***, в което се сочи, че след изтичане срока на договора за наем, при подписване на нов, наемната цена се увеличава на 600 лева. Представено е заявление от 24.01.2022 г., изходящо от страна на управителя на ответното дружество, с което същият е отказал да сключи нов договор за наем при новите условия, като управителят е поискал отсрочка във връзка с освобождаване на помещението. По делото е представено предизвестие от 01.12.2021 г. от управителя на ответното дружество до наемодателя Н. Д., с в което се сочи, че ответното дружество отказва да сключи нов договор за наем за офис на адрес ул. „Ц.С.“ ***. Със заповед № 4 от 03.12.2021 г. на основание чл. 325 ал.1 т.1 от КТ е било прекратено трудовото правоотношение по взаимно с друг служител на ответното дружество. По делото е представена справка за ползван отпуск по болест от ищцата за периода 01.01.2021г. до 31.12.2021г., от която се установява, че здравните власти са разрешили на ищцата отпуск по болест общо в размер на 90 дни. Със заповед *** от 01.02.2022 г. трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл. 328 ал.1 т.12 от КТ, считано от същата дата. В заповедта, като причина за прекратяване на трудовия договор, е посочено – обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. От представеното авизо за издадено преводно нареждане за кредитен превод се установява, че на 29.03.2022 г. на ищцата е била заплатена сума в размер на 65.83 лева за клас професионален опит за периода м. юли 2020 г. до м. януари 2022 г. на 09.02.2022 г. е било платено трудовото възнаграждение на ищцата за м. януари 2022 г. ведно с обезщетение по чл. 220 от КТ и обезщетение по чл. 223 от КТ общо в размер на 840.84 лева. По делото е представена длъжностна характеристика за длъжността *****, според която ищцата е следвало да изпълнява следните задължения: да консултира клиенти на ответното дружество, да разработва необходимата техническа документация на проекта и при необходимост, да изработва визуализация на проекта. За установяване на факта започнала ли е ищцата работа по трудов договор, в съдебно заседание е представена за констатация трудова книжка, от която се установява, че няма данни за друг работодател след 01.02.2022 г. и се установява трудовият и стаж при други работодатели на длъжността „*****“. От справката, направена в НАП, ТД –Пловдив се установява, че след 01.02.2022 г. до датата на изготвяне на справката – 20.07.2022 г. за ищцата няма подадено уведомление за регистриран трудов договор с друг работодател.

В показанията си св. П. сочи, че е ползвала услугите на ответното дружество, контактите си осъществявала с ищцата, която имала много хубави идеи за реализацията на проектите. Срещите с ищцата се осъществявали в

офис на дружеството в град К., а понякога уточнения били правени на електронен адрес. В началото на 2022 г. свидетелката посетила офис на дружеството в град К., като ѝ било казано, че ако офисът не работи, трябва да отиде при управителя в село К.. Ищцата била в болничен, посрещнала я управителката Д., която съобщила, че ищцата е болна. Когато разговаряла с И.Д., той ѝ казал, че ако офисът в К. не работи, може да отиде в офиса в село К. и да потърси майка му. Свидетелката не посещавала офис в село К., само в град К.. Ищцата ѝ показвала мостри, включително кухненската техника, повечето неща избирали по каталог.

В показанията си св. Б., счетоводител на ответното дружество, сочи, че ответникът ползвал два офиса до 01.01.2022 година, след което договорите за наем били прекратено, защото работата намаляла. Свидетелката не знаел да има място, в което ищцата да може да работи и изпълнява задълженията си, които били във връзка с посрещане на клиенти и изготвяне на поръчки. Понастоящем в дружеството имало двама работници, на длъжност общ работник. Дружеството имало цех в село К., където изработвали мебели. Понастоящем единият от собствениците извършвал работата, която била възложена на ищцата и я вършел в дома си.

От заключението на вещото лице се установява, че:

1. Дължимото, начислено допълнително трудово възнаграждение за получаване от ищцата на основание чл. 12 от НСОПЗ за всеки от месеците в периода от 10.06.2019 година до 31.01.2022 г., след удържка на всички осигурителни вноски, здравни осигуровки и ДОД е в размер на 173.25 лева. На 29.03.2022 г. на ищцата е платена сума в размер на 65.83 лева, с основание на превода – „Клас професионален опит за периода от м. юли 2020 г. до м. януари 2022 г.“ Дължимото допълнително трудово възнаграждение чл. 12 от НСОПЗ за процесния период е в размер на 107.42 лева, при отчитане на извършеното частично плащане.

3) Сумата за получаване за обезщетение по реда на чл.225 от КТ е в размер по периоди както следва: За 1 ден – 29.32 лева; за 1 месец – 645.12 лева; за 6 месеца – 3870.72 лева, а в рутен размер - За 1 ден – 32.58 лева; за 1 месец – 716.80 лева; за 6 месеца – 4300.80 лева.

Въз основа на така установената и възприета фактическа обстановка, съдът изграждайки вътрешното си убеждение, прави следните изводи от правна страна:

ПО ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ член 344, ал. 1, т. 1 от КТ.

При оспорване законността на уволнението, в тежест на работодателя закона е възложил - доказване законосъобразността на издадената заповед, като съдът извършва проверка за законосъобразност само по основанията, изложени от ищеца. С исковата молба ищецът е въвел едно основание за незаконосъобразност на издадената заповед: сочената в нея обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор е фиктивна.

Съдът намира доводът на ищцата за основателен.

Основанието за прекратяване на трудовия договор по т. 12 на чл. 328, ал.1 от КТ е формулирано общо, същото се отнася до обективната невъзможност на коя да е от страните по трудовото правоотношение, да изпълнява задълженията си. В оспорената заповед работодателят не е посочил фактическите обстоятелства, довели до тази обективна невъзможност, само е цитирана бланкетно законовата разпоредба. В тежест на работодателя е да

докаже, че са настъпили такива обективни факти, при които реалното изпълнение на трудовия договор е невъзможно и да докаже, че причините са непреодолими. В конкретния случай с отговора на исковата молба ответникът сочи като непреодолима причина това, че е бил във финансова невъзможност да сключи нови договори за наем за двата офиса, които е ползвал на територията на град К.. Този довод според настоящия съдебен състав е неоснователен. Договорът за наем за офиса – работно място на ищцата е бил срочен – за срок от една година, т.е. работодателят изначало е бил наясно, че на 31.12.2021 г. срокът на този договор изтича и сключването на нов за същия обект е бъдещо несигурно събитие, и въпрос на договаряне с трета по отношение на трудовото правоотношение страна. Трудовият договор с ищцата е бил сключен през 2019 година и нито в него, нито в длъжностната ѝ характеристика се установяват задължения, които препятстват ищцата да изпълнява задълженията си от което и да е работно място. Работата на интериорния дизайнер по никакъв начин не е обвързана с конкретно място на работа. Отделно от това работодателят не установи към датата на сключване на трудовия договор с ищцата, нейното работно място да е било обвързано с офиса, нает на 01.01.2021 г. Работодаателят, при негова доказателства тежест, не доказва да е бил в невъзможност да осигури работно място на ищцата на територията на производствения цех, находящ се в село К., за който е прието за безспорно, че продължава да работи и по време на съдебното производство. От показанията на св. П. се установи, че същата е била насочена за консултация в село К., т.е. там е възможно консултирането на клиенти във връзка с едно от задълженията на ищцата, а как липсата на офис препятства изготвянето на проекти за мебели, въобще не се установи в процеса. Доводът на ищцата в писмената защита, че след 01.01.2022 г. ответникът е продължил да стопанисва офис в град К., установено с показанията на св. П., съдът намира за неотнотим към предмета на спора. Ответникът не е въвеждал твърдения, че изцяло е преустановил дейността си в град К. точно на 01.01.2022 г., а и от писмените доказателства, представени във връзка с наемните правоотношения се установява, че за поне един от офисите договорът е бил продължен с един месец, и отделно – работодателят е поискал отсрочка във връзка с освобождаването му. Релевантния по делото факт е, че липсват такива доказателства, които да сочат на обективна невъзможност на работодателя да предостави място на работа на ищцата. Всички наведени твърдения на работодателя за намалели поръчки и невъзможност да поддържа офиси на територията на град К. сочат причина за прекратяване на трудовото правоотношение, различна от посочената в оспорената работа - намаляване обема на работата, закриване на част от предприятието, съкращаване в щата и пр., които причини не са предмет на настоящия спор,

По изложеното съдът приема, че работодателят не установи при условията на пълно и главно доказване законността на уволнението и същото следва да се отмени.

ПО ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ член 344, ал. 1, т. 2 от КТ.

Тъй уволнението се признава за незаконно и се отменя, съдът приема, че са налице всички предпоставки за уважаване на иска за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност: „*****“.

ПО ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ член 344, ал. 1, т. 3 от КТ.

За да бъде уважен искът с правно основание член 344, ал. 1, т. 3 от

КТ във връзка с член 225, ал. 1 от КТ, задължително трябва да са налице следните три предпоставки: На първо място, уволнението на работника или служителя трябва да бъде признато за незаконно. На второ място трябва да е налице вреда. Вредата, подлежаща на обезщетяване се съизмерява с пропуснатото брутно трудово възнаграждение на работника или служителя за времето след уволнението, през което е останал без работа, но не за повече от шест месеца. Третото задължително условие е причинна връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Ако лисва коя да е от трите предпоставки, така предявения иск следва да бъде отхвърлен.

В конкретния случай уволнението е признато за незаконно и като такова следва да бъде отменено.

Съдът намира, че в тежест на работника е да докаже претърпените вреди и техния размер. Ищцата, в хода на производството е ангажирала доказателства за размера на полученото от нея трудово възнаграждение и за обстоятелството, че не е започнала работа по трудово правоотношение за период от 5 месеца и 14 дни (работни). Последната справка от НАП е за липса на сключени трудови договори до дата 20.07.2022 г., т.е. не са представени доказателства за целия шестмесечен период. Към датата на даване ход на устните състезания, други доказателства в тази насока не са ангажирани. При това положение искът за заплащане на обезщетение за оставане без работа след уволнението се явява основателен и доказан до размера 4040.12 лева и за срока от 01.02.2022 г. до 20.07.2022 г. включително, и до този размер следва да се уважи, а за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 4300.00 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

ОТНОСНО иска по чл. 128 от КТ вр. с чл. 12 от НСОПЗ:

Съгласно чл. 12, ал.1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г., в сила от 01.07.2007 г., за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор. В ал. 4 във вр. с ал.2 от същата разпоредба се сочи, че за придобит трудов стаж и професионален опит се зачита стажът, признат по реда на Кодекса на труда за времето, през което работникът или служителят е работил и продължава да работи в предприятието, в т.ч. на различни работни места и длъжности, като се отчита и трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. От представената по делото трудова книжка на ищцата се установи нейния професионален опит на длъжността ***** при различни работодатели. Работодателят не доказва да е начислявал допълнително трудово възнаграждение по смисъла на тази разпоредба, нито да го е заплатил според действителния опит на ищцата. По делото като доказателство е представено преводно нареждане за частично изпратено ДТВ, което е станало след прекратяване на трудовото правоотношение и след предявяване на иска.

Брутния размер между дължимото и заплатеното трудово възнаграждение вещото лице изчислява на 157.43 лева, след приспадане на вече платената от работодателя сума. При негова доказателствена тежест, работодателят не ангажира доказателства да е заплатил процесната сума, поради което искът като основателен и доказан следва да се уважи в пълния

му предявен размер.

В тази част съдът следва да допусне предварително изпълнение на решението, на основание чл. 242, ал.1 от ГПК.

ОТНОСНО разноските:

Ищцата претендира разноски и такива и се следват на основание чл. 78, ал.1 от ГПК. По делото е представен списък с разноски и доказателства за реализирани такива в размер на 1000 лева и следва да се осъди ответника да ги заплати в пълен размер.

На основание чл. 78, ал.6 от ГПК следва да се осъди ответника да заплати по сметка на КрлРС държавна такса в размер на по 30 лева за двата неocenяеми иска, 161.61 лева по иска за обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ, държавна такса в размер на 50 лева по иска с правно основание чл. 128 от КТ, разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на 150 лева, заплатени от бюджета на съда и разноски за възнаграждение на свидетел в размер на 20 лева, заплатени от бюджета на съда.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА, на основание член 344, ал.1, т. 1 от КТ, **ЗА НЕЗАКОННО** и **ОТМЕНЯ** уволнението, извършено със заповед *** от 01.02.2022 г. на управителя на „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от Г. Н. Д., с която е прекратено трудовото правоотношение с И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. ** поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание член 344, ал.1, т.2 от КТ, И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. ** на заеманата до уволнението длъжност „*****“.

ОСЪЖДА, на основание чл. 344, ал.1, т.3 от КТ във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ, „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от управителя Г. Н. Д. да заплати на И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. ** обезщетение за времето, през което е останала без работа в размер на 4040.12 лева (четири хиляди и четиридесет лева и дванадесет стотинки), представляващо размера на brutното ѝ трудово възнаграждение за периода от 01.02.2022 г. до 20.07.2022 г., ведно със законната лихва от предявяване на иска – 23.03.2022 г. до окончателното изплащане, като за разликата над 4040.12 лева до пълния предявен размер от 4300.00 лева, отхвърля иска като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 128 от КТ вр. с чл. 12 от НСОПЗ, „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от управителя Г. Н. Д. да заплати на И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. ** сумата от 157.43 лева (сто петдесет и седем лева четиридесет и три стотинки), представляваща дължимо и неизплатено brutно допълнително трудово възнаграждение за професионален стаж и опит за всеки от месеците в периода месец октомври 2019 г. - месец декември 2021г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от управителя Г. Н. Д. да заплати на И. В. Б. с ЕГН *****, адрес: град К., улица Д.Б. ** деловодни разноски в размер на 1000 (хиляда) лева.

ОСЪЖДА „Д.С.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес: село К., община К., улица *** ***, представлявано от управителя Г. Н. Д. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Карлово държавни такси в размер на 271.61 лева и разноски за възнаграждение на вещо лице и свидетел в размер на 170 лева.

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал.1 от ГПК, предварително изпълнение на решението в частта, относно присъденото трудово възнаграждение по чл. 128 от КТ вр. с чл. 12 от НСОПЗ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Окръжен съд Пловдив, на основание чл.315, ал.2 от ГПК в двуседмичен срок, считано от 11.11.2022 г.

К.Ш.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____